

[Holger Larsen.]

gen skulde ske indenfor den nuværende økonomiske Ramme, og det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven ligeledes finder, at vi er kommet tilstrækkeligt højt op med Udgifterne, sige til dem, at uden Penge nytter det ikke, at man melder sig til Samarbejdet.

Uden Penge lader Reformen sig simpelt hen ikke gennemføre. Vel kan man ophæve Hjelpekasserne. Men Grunden til, at man ophæver dem er jo ikke, at de ikke længere har nogen Opgave, at Menneskene ikke mere trænger til Hjælp. Selv om man foretager denne Ophævelse af Hjelpekasserne, maa man erkende, at den samme Nød er til Stede i Samfundet som hidtil, og man søger bare at finde en bedre Maade at hjælpe paa.

Det ligger i Sagens Natur, at noget saadant ikke kan faas gratis. Vel kan man gennemføre en omfattende Socialforsikring som den, der her er Tale om, og naturligvis kan man derved aflaste den offentlige Forsorg; men man kan ikke gøre det gratis. Grundlaget, Nødstilstanden i Samfundet, er vedblivende til Stede. Man kan gaa andre Veje, men ikke gratis. De samme Aarsager, der hidtil har ligget til Grund, findes stadig væk, Sygdom, Invaliditet og Alderdom findes ikke i mindre Grad i Samfundet, selv om vi vedtager de foreliggende Lovforslag.

Derfor maa man naturligvis være sikker paa, at det nye, man bygger op, virkelig har Bæreevne, og for at det kan faa Bæreevne, maa der Penge til, flere Penge. Det er min Tro, at disse Penge vil være vel anbragt. Det er min Tro, at i det lange Løb vil en Bunke af de Foranstaltninger, der er omtalt i Forslag til Lov om social Forsorg, og som forhaabentlig bliver gennemført, i Virkeligheden bevirke en vis Besparelse. Men ganske vist, denne Besparelse kommer ikke øjeblikkelig; det er en Kapitalanbringelse, som en Gang i Tiden vel nok vil betyde nogen Besparelse, selv om man aldrig vil komme helt bort fra de paakrævede Udgifter.

Gennem den Bestemmelse om Indtægtsgrænserne for Sygekassemedlemmer, som vi gennemførte sidste Aar, forekommer det mig, at vi har faaet en af de Sten fjernet, der laa i Vejen for Enighed. Alle Partier stemte den Gang for at gaa bort fra de Grænser, vi havde, over til nye, højere Grænser, og det har bevirket, at den højtærede Socialminister har taget Konsekvensen, idet han i Forslag til Lov om Folkeforsikring har indført de Grænser, vi sidste Vinter blev enige om, i Stedet for de oprindeligt foreslaede.

I § 19 findes en Tilføjelse, som paa rationel Maade løser det store vigtige

Spørgsmaal om Forsikring mod Erhvervstab under Barselperioden. Denne Side af dansk Sociallovgivning har i høj Grad været forsømt. Naar man har været ude til Møder, har Kvinder staaet op og sagt til os: Man mærker nok, at det er Mænd, der laver Lovene paa Ting, for overalt, hvor der kunde være Tale om at tage et eller andet Særstandpunkt til Fordel for Kvinder, har man ikke gjort det! Og saa har man stadig henvist til, at Kvinder under Barselperioden burde være sikrede mod Erhvervstab, ligesom Mænd er sikrede under almindelig Sygdom.

Blandt Lovforslagets Bilag findes en Oversigt over den Hjælp, der ydes for Tiden, og det fremgaar heraf, at for den store Masse af Kvinder findes der kun Sygekassehjælp. Denne Sygekassehjælp ydes i et meget ringe Omfang, nemlig 3 Kr., 2 Kr. og 1 Kr. daglig i 10 Dage i henholdsvis København, i Provinsbyerne og paa Landet, og derudover kan der ydes Lægehjælp, for saa vidt det er nødvendigt. Endelig hjemler Fabriklovens § 29 Fabrikarbejdersker en Ekstrahjælp, men som den højtærede Socialminister oplyste ved Fremsættelsen, er denne Bestemmelse kun blevet benyttet i meget ringe Grad; den har kun medført en aarlig Udgift af 5 000 Kr. for København og 10 000 Kr. for det øvrige Land.

Det siger sig selv, at denne Barselhjælp paa henholdsvis 10, 20 og 30 Kr. ikke er i Stand til at dække Udgifterne og langt mindre er i Stand til at give Dækning for det Erhvervstab, de paagældende har. Det glæder mig derfor, at Ministeren saa resolut har taget dette Spørgsmaal op, og det forekommer mig, at der er fundet en overordentlig tiltalende Ordning; den er ikke dyr, ikke for omfattende, og den er bygget paa Sygekasserne. Det glæder mig ogsaa i allerhøjeste Grad, at Sygekasserne, til Trods for at man er tilbøjelig til at lægge flere og flere Udgifter over paa dem, har indtaget en saa velvillig Holdning, som de gjorde i Sommer i Aarhus, idet de gik ind paa at overtage denne Forsikring, der dog vil betyde en Udgift paa ca. 600 000 Kr. aarlig for dem.

Lovforslagets Ordning gaar ud paa følgende: For det første yder Sygekassen fri Jordemoderhjælp, og hvad dertil hører, det vil sige de nødvendige Forbindsstoffer, Vat og lignende, for det andet yder den Lægehjælp under Fødselen, naar Jordemoderen eller Lægen skønner, det er nødvendigt; for det tredje ydes der i 14 Dage en daglig Pengehjælp af den Størrelse, som den paagældende har sikret sig i Tilfælde af Sygdom, og for saa vidt Barselsengen ud-